

Sygn. akt II KK 27/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **Ł.B.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 1 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...),

**na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok
w odniesieniu do Ł.B. i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu
w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...),
uznał Ł.B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6
§ 2 k.k.s. i za to skazał go na karę 300 stawek grzywny ustalając wysokość stawki

dziennej na kwotę 100 zł oraz uniewinnił go od popełnienia czynu z art. 110a § 1 k.k.s.

Tym samym wyrokiem za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. skazano oskarżonego M.H. na karę 80 stawek grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł, zaś oskarżonego P.G. uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych Ł.B. i M.H., wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego Ł.B.. Natomiast zmienił ten wyrok w stosunku do oskarżonego M.H. w ten sposób, że uniewinnił go od popełnienia zarzucanego czynu.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca Ł.B.. Zaskarżył go w części dotyczącej skazanego w całości. Zarzucił bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., wskazując że postępowanie karne co do zarzucanego Ł.B. czynu zostało wcześniej prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 25 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt III K (...), wobec czego „ponownym skazaniem naruszono zasadę *ne bis in idem*”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu I instancji i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się o tyle skuteczna, że jej wniesienie spowodowało ten korzystny dla oskarżonego skutek, iż Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Nie wiązało się to jednak z treścią podniesionego w kasacji zarzutu, lecz z wystąpieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Z przepisu tego wynika nakaz skontrolowania każdej sprawy z urzędu m.in. pod kątem wystąpienia bezwzględnych powodów uchylenia orzeczenia, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że wystąpiła w niej sytuacja obligująca Sąd Najwyższy do orzekania poza granicami kasacji i podniesionego w niej zarzutu, a to wobec zaistnienia uchybienia w postaci nienależytej obsady sądu. Mianowicie, w składzie orzekającym w instancji odwoławczej brał udział sędzia Sądu Rejonowego M.O., wobec którego brak było delegacji do orzekania w sądzie wyższego rzędu - rzeczowo właściwego do rozpoznania tej sprawy. Jak bowiem wynika z informacji Sądu Okręgowego w P., w odniesieniu do tego członka składu orzekającego „brak jest delegacji do orzekania w sprawie IV Ka 136/18” (k. 18 akt SN).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że uchybienie polegające na udziale w składzie orzekającym sądu wyższego rzędu sędziego sądu niższego rzędu bez uprawniającej do tego delegacji, stanowi nienależytą obsadę sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. np. uchwała SN z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 28/01, OSNKW 2002, z. 1-2, poz. 3, a także wyroki SN: z dnia 29 czerwca 2017 r., III KO 20/17, LEX nr 2321864; z dnia 1 października 2002r., V KK 114/02, LEX nr 55231; z dnia 24 października 2007 r., III KK 210/07, LEX nr 322847; z dnia 17 maja 2011 r., III KK 104/11, LEX nr 795788; z dnia 12 lutego 2016 r., III KK 397/15, LEX nr 2019555, czy z dnia 23 maja 2017 r., III KO 19/17, LEX nr 2294386), który Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę podziela.

Bezwzględny charakter tego uchybienia obliguje do uchylenia zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego zarzutu oraz jego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Natomiast brak było podstaw do uchylenia z tego powodu (na podstawie art. 435 k.p.k.) wyroku Sądu Okręgowego w P. w odniesieniu do oskarżonego M.H., jako że został on uniewinniony od popełnienia zarzucanego czynu. Bardziej korzystne rozstrzygnięcie w jego sprawie nie jest więc możliwe (art. 439 § 2 k.p.k.).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do Ł.B. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W postępowaniu ponownym rzeczą tego Sądu będzie rozpoznanie

apelacji obrońcy oskarżonego Ł.B. w składzie orzekającym utworzonym z poszanowaniem wymogów ustawowych.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

as